

— Отблизо и далечъ се продължаваше още шумътъ и плясъка на вълнитъ; водата кипеше около и надъ потопения корабъ, но никой ги не чуваше. На борта кипѣше работа, усилена работа: въ салона и по кувертитъ се приготвѣха легла за новитъ гости, изчистваха и затѣгаха лодкитъ, поправѣха строшения носъ, дирѣха поврѣди и пукнатини, които запълнѣха съ калчища и заливаха съ смола, Поврѣдитъ бѣха малки и скоро всичко се поправи и влѣзе въ своя редъ. На слѣдния день корабътъ потегли. Новитъ пжтници, които скоро бѣха напуснали Пернамбуко, трѣбваше да се върнатъ назадъ.

Между тѣхъ имаше и една млада жена съ двѣтъ си малки момиченца, тя не съжаляваше, че ще се върне назадъ, защото катастрофата уби въ нея всѣкакво желание да пжтува и сега ней бѣше драго, че се връща дома. Въ свободното си врѣме Ервинъ отиваше при тѣхъ и дѣцата тичаха насрѣща му и се хърляха на ржцѣтъ и раменѣтъ му: тѣ длъжеха живота си на смѣлото момче. Въ най-опасната минута, той се спушна по синджиря и съ котешка сржчностъ и пѣргавина ги измъкна едно слѣдъ друго, като прѣдаде обезумената майка на единъ сжщо тѣй момъкъ.

— Мило момче, — му казваше тя всѣки пжтъ когато той идваше. — Какво щѣше да стане съ насъ, ако не бѣше ти?

Ала Ервинъ махваше съ ржка и се усмихваше.

— Ахъ, оставете, госпожа Карстендъ, — скоро ще си почините и Вие.

Капитанътъ Дорманъ забѣлѣзваше добръ тая мила привързаностъ между тримата спасени и неговото момче и нѣкаква болна мисль зачопли душата му. Той не проронваше ни дума, но погледътъ